

paa samme Maade. Dertil siger jeg imidlertid: Nei. Befolkningen her i Landet har naturligtvis sit Begreb om et Menneffes retslige Stilling fra den tidligere Lovgivning og fra den herskende Lovgivning; men naar den nye Lovgivning indfører en anden retslig Betragtning af Maaden, saa vil denne efterhaanden vinde Indpas hos Befolkningen i Almindelighed, og den vil finde, at en Mand, der har kunnet gennemgaae en saadan Prøve, som den skal gennemgaae, der skal erholde Geresoprejsning, i Virkeligheden ogsaa bør have og har moralsk Ret til at blive betragtet paa den Maade, hvorpaa Samfundet retslig stempler ham. Det er derfor mit Ønske, at Andre vilde støtte denne Udtalelse af mig, at det er et for langt Tidsrum, man har forlangt, at der skal hengaae, inden Noget kan erholde Geresoprejsning. Der er et borgerligt Forhold, som har fastsat et Tidsrum af 3 Aar som det, i hvilket de Vedkommende skulle gennemgaae et Slags Selbprøvelsesproces for paany at kunne indtræde eller adffilles i dette Forhold; det er Skilsmisfen mellem Wgtefolk. Det forekommer mig, at der derfra kunde hentes en Analogi for, at 3 Aar kunne ansees som et passende Tidsrum i saa Henseende. — Der er et enkelt Punkt, som er bleven berørt af det ærede Medlem for Maribo Amts 3die Valgkreds (Barfod), og som jeg derfor blot skal nævne som et, jeg ogsaa anseer for at være en for svær Betingelse, idet jeg forøvrigt ikke videre skal gaae ind paa at udvilde det. Det ærede Medlem sagde meget rigtigt, at naar det stilledes som en usvavelig Betingelse for at erholde Geresoprejsning, at en Mand skal, naar han har tilføjet en Anden Skade, have den eftergivet af den Skadelidte, hvis han ikke er istand til at erstatte den, saa kan det meget let træffe sig, at den Enkeltes Inhumanitet kan blive en noverstigeelig Hindring for Samfundet i at udøve den Raadesakt, som dog i Lovudkastet søges fremstillet som Noget, der burde kunne gives; det er at give den Enkelte en for stor Magt over Samfundets Billie. Jeg skal ogsaa ganske give det ærede Medlem Ret i, at der kan være mange Personer, der ikke ere straffede, som dog egentlig ikke ere bedre end dem, der have været straffede, og det kan jo

træffe sig saaledes, at den Skadelidende netop er af denne Bestaffenhed, endnu bestandigt er opfyldt af Hævnjerrighedens Aand, og derfor ikke vil gjøre en saadan Indrømmelse. Nu er man jo gaaet et Skridt videre i det oprindelige Paatænkte, og har ladet det være nok med at faae en Erklæring fra den Vedkommende; men herved maa jeg ganske henholde mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem for Kjøbenhavns 3die Valgkreds (L. E. Larsen), at der kan optaarne sig saadanne Vanfæligheder, at ogsaa Opretholdelsen af denne Bestemmelse kan blive til en Hindring for Geresoprejsningens Meddelelse. Det forekommer mig i det Hele taget, at naar man vil gaae ind paa ved Lov at give Kongen en saadan Rettighed som den, der her paatænkes, saa skal man ikke smaaligt opstille Betingelser for ham, men man skal stole paa, at han i Forbindelse med sin ansvarlige Regering ikke vil lade nogen Uværdig komme til at nyde dette Gode. Derfor kan man efter min Overhødnig meget godt udelade en og anden af de Betingelser, som ere optagne i Lovudkastet. — En tredie Bestemmelse, som ogsaa forekommer mig at være for haard, er den, der indeholdes i § 4, nemlig, at „Agtelsesoprejsning kan ikke tilstaaes den, som efter opnaaet 18 Aars Alder to Gange er funden skyldig i en i den offentlige Mening vanærende Handling,“ det er navnlig denne første Deel af Paragraphen, jeg finder for haard. Med den anden Deel, at den, der har faaet Agtelsesoprejsning, ved paany at gjøre sig skyldig i en saadan Handling, udelukkes, kan jeg bedre forsones mig fra Lovgivningens Standpunkt. Men hvad den første Deel af Paragraphen angaaer, vil jeg spørge, om det ikke er for haardt at lade et Menneffe i 18 Aars Alderen, som maastee er opvoxt under ulykkelige Forhold som et forladt Barn, komme til at lide sit hele Liv, fordi han i en saa ung Alder kan være kommen til at begaae Handlinger, med Hensyn til hvilke han maastee ikke engang har haft fuld Erkjendelse af, at det var Handlinger, som Samfundet stemplede som vanærende. Det glæder mig derfor at see, at Udvalget er gaaet et Skridt i en mildere Retning, men jeg synes ikke, at man skal lade nogen som helst Bestemmelse af denne Art blive